

מסורת הש"ס

(א) (ב"מ נד. קדושין יט:
וש"נ.) (ב) (תוספתא פ"ב,
ג) כס"א ליתא לי, (ד) (לעיל
ג:) (ה) (קדושין יט:.) (ו) ז"ל
דכי אחר א"ת, (ז) ש"ך לע"ב.

נוסחת הריב"ן

(א) עליה שום נזירות:
(ב) לישנה דלחמץ: (ג) וקא
מערין לי לחמץ לה:
(ד) וקבל עליו שאר דברקין
נזירות או ע"מ שפחמא
למחיס וקבל עליו כו':
(ה) נזר: (ו) וטעמא מחי
מפרש: (ז)
(ח) דלחמץ וטעמא: (ט) דנזין:
(י) למחיס: (כ) כחמץ:
(ל) ונחמיב כנזין: (מ) ע"מ
שאין לך עלי שאר כסות
ועוט: (נ) ר' ה' חשיב:
(ס) נזירין:

הגהות הב"ח

(ב) רָחֵם דָּלִיָּה וְכִי תִמְצֵא
אֵל לֹא דִנְחֻכּוֹן לִקְבֹּל
עָלֶיהָ מִזִּמְרוֹת אֱלֹהִים לְכִיֹּת
בִּידָד מִמֶּנּוּ וְכִי דִלָּא אִמְר
(ג) דְּסִבֵּר אֵל אֲחֵינָא:
(ד) דִּיא אֱלֹל וְכִי אִיִּיט
רִכְנָ דְּפִיִּךְ סוּף דִּף ג
דִּאֲחֵרִי אֲפִי לֹא בִּזְרָ אֱלֹהִ:
(ה) דִּיא חֲלוּק וְכִי
דְּבִרְאֲשׁוֹנָה נִמִּי: (ו) דִּיא
רִכִּינָא וְכִי דִּאֲרִין בְּתַנְתָּ:
(ז) דִּיא תַּמְלִי וְכִי בְּמִקְלָת
נִמִּי קֹא חֲשִׁיב:

גליון הש"ס

[illegible]

הנהגות מהר"ב

רנשבורג

א] תוֹם דִּיָּה אָף כּוֹ קֹחַ
נמך נכּוּ מִיֹּת נִימֹת כִּי
תִּמְכֹּר וְיִרְכֹּר אֶת־מִשְׁכָּנֶיךָ
כִּלְיֵי אִמָּה: ב] דִּיָּה דִּהִי
וְכִי שִׁטִּם שִׁמְעֵת מִיֹּת
מִלֵּיל וּמִדֶּשֶׁת כִּלְיֵי אִמָּה
ג] דִּיָּה לִרְכֵּן וְכִי וְאִפְּלִי
לִמְדִּי דֵּל הוֹמֵר טוֹן מִשּׁוֹס
דִּהִי דַדֵּר קוֹשֶׁטֶת אִי נִדֵּר
וְאִתִּי רִן וְשִׁטְעֵת נִמְחֵק:
ד] בִּאֲדִי הִי מִיֹּת עַל
לִחֵד מִיֹּת עַל לִחֵד נִמְחֵק
וְיִצִּי עֲלֵי כֹלֵהֶם דִּלְיֵי:
ה] בִּאֲדִי מִיֹּת הֵלֶךְ כִּיֹּן
לִדֹּן מִיֹּת כֹּלֵם עַל מִיֹּת
פִּלְיֵי:

הריני נזיר פרק שני נזיר

ואינה זקוקה לשמיה נראין
לשם נזירות אלא לומר יאסר
ס' יין זה בללד: **גמ'** וס"ט.
א' להיות נידורה ממנו לימא

הכי בזהאי לישנא ה' הכי הוא עלי קרנן
לככי הוא דלנא אמהה הכי דסברה אי
אמינא הכי סבירה להו שלא אסרת
עלי אלל כוס וזי מיהווי לי כוס
אמרינא ואמר לי אשמי וקא מעשרין לי
דאסדווי אלא ולא תנינא למשמי לי
א אימאלהו בזהאי לישנא דפקוקנא להו
מילתא דהואי אסירא נמי בנכסא אסירנא
ותו לא מיימינן לי. ונעשה נמי אגסא כו'
בתנב' הריני נזיר על מנת שאבא
עוסה יין. דוקיבל עליו את השאר:
הרי זה נזיר אסור בכבול. שכל דקדוקי
מזירות עליו: **ואבל אי אמר יודע אני**
שני נזיר. בעולם ואיתי יודע שניר אסור
בין ואמר הריני נזיר הכי זה אסור
בכבול. והיטו רבנן (א) דלמרי אפילו
לא (ב) נדר אלל מחד מנייהו הכי
נזיר: כבולס: **ורבי שמעון מסיר.**
דהואיל שלא קיבל עליו אלל חצי
הנזירות שלא היה יודע שהנזיר אסור
בין הכי זה מותר בכבול ור' שמעון
לעצמיה דלמריד אינו אסור עד שזיר
מוכח: **ואם אמר יודע אני שניר אסור**
בין אבל סבור הכיני. אשניר מן
היין שיהו חכמים ממירין לי מפני שאני
יכול לחיות בלא יין: או יודע אני
שני נזירות אסור נזירות ממסו ובשקבולתי
עלי נזירות סבור הייתי שיהו חכמים
ממירין לי מפני שאומנותי לקבור ממסו
הכי זה מותר דהגאלי מילתא למפרע
דמעיקרא לא קיבל עליהו נזירות מיין
ומטומאת ממסו ולא קיבל עלי לא
חצי נזירות: **ור"ש אומר.** ונעשה
(א) מפרש בגמ': **גמ' וליסלוב נמי**
ר"ש ברישא. הכי היכי דפליג ר"ש
(א) איודע אני שיש נזירות לא חיל
עלי נזירות משום דלא קיבל כל דקדוקי
נזירות: **חלוק היה ר"ש אף בראשונה**
(א) (ב) דראשונה נמי קאמר ר"ש
(א) חיל דלמרי על מנת שאבא עוסה
בין ומיטמא (א) למת לא נדר אלל
בתכלתא ורבנן (א) לעצמיה דלמרי
אינו נזיר עד שזיר מוכח: **ברישא אמר**
ברישא דהיל לא פליג ר"ש. דלילו הכס
כל תורת מנן והוא דלמרי ע"מ היה
כתורה (א) ואין בנפול כלס ויהי היה
על מנת שאין קל נמי אלא כמות ועוין
לה בכבולס: **ורבי'ל אמר קל.** ברישא
דמי כיון דקבל עליו נזירות בתקנה
כתורה דלילו לגבי מאן דלמרי ע"מ
כמות ולא עויה לא קיבל עליו כלס אבל
הכי הוא מנאל קיים ואינו נזיר לפי שאין
לדריי שמעון לא היה נזיר עד שזיר
דאפילו בתקנה (א) וקא חזיב ליה
רישא ר"ש מסיר. דחצי נזירות קיבל

רישא

כוס ואמר הריני נזיר
באשה אחת שהיתה
הכוס ואמרה הריני
זו ימים ימים ימים
י קרבן: גמ' מעשה
י זה נזיר והדר תני
מא בבהאי הוא דאסור
חסורי מיחסרה והכי
ואמר הריני נזיר ממנו
הוא ואמר הריני נזיר
מאן דאמר הרי עלי
הכי סבר מייתני לי
מא להו הא מילתא
נמי באשה אחת:
מנת שאתא שותה
זה נזיר ואסור בכלן
כל איני יודע שהנזיר
זור ו' שמעון מתיר
בין אבל סבור הייתי
ופני שאין אני יכול
ופני שאני קובר את
ר' שמעון אוסר: גמ' **ב**
ברישא אריב"ל חלוק
כינא אמר ברישא לא
שום דהוה ליה מתנה
ה' וכלל המתנה על
זו בטל ר' הושעין על
מנת כחוק דמי תניא
הריני נזיר על מנת
מא למתים ה"ז נזיר
הוא מתנה על מה
מתנה על מה שכתוב
ע אני שהנזיר אסור
אסור ורבי שמעון
הא אסור ור"ש מתיר
לא תיפרך החם
רשא

* אחרי שאחרים יכולים להביא יכול לעשות ע"י שליח וא"ת צבית חונוי יגלה צבית המקדש על מה שכתוב בצבור לשון הרי הוא שנים משמע נמי שאני מכיון כי אם נשבע בצבור וצוירות³ ממלא תלוי⁴ מעליהם איכיון ועל מנת להמילתא ללשעורי מכיון: **הה** נזיר מכל מלתא חוץ מן הדין מכלול וא"ת מקדש וכו' ועונה הרי"ם מקודשתם התמלאה וי"ל דנצי דקדושי שמי לא

וי אמר חזק משהל לאו
לא הו גזר: **תניא** בווית
היינו דקמי אכל סבור
ש שזו פרנסת ביתו: **לרבי**
ת בחד מעיני נזירות כן
יבס ונמצא אביו אחד מהן
ה אכל הכא כיון דמחילה
הי פירש מכוון כמו כן צריך
שאלו

五、

וְהַכֹּס הָיָה זֶה מִיָּד פֶּלֶא דִּין מִיָּדוֹת
 הָאֶחָת וְהַסֵּדוּר הַבְּסִימִי אֵל תְּנִיבוֹתָהָ
 מִקְרָבָהּ. וְלֹא נִסְתַּר אֵלָּה בְּזִמּוֹת כּוֹס בְּלִדָּה
 פֶּ' שְׂבֹר הוּא חַיִּי בְּאִמּוֹר עַל־בְּשׂוֹר
 פֶּ' שְׂדֵר כִּי אֵלֶּס לְהַפְלִיר בְּשִׁבּוֹר
 שִׁישְׁתָּה וְעַתָּה אֵינִי רֹאֶה לְשִׁמּוֹת וְהוּמֹר
 מִיָּד הוּא לְקַלְקֵם מַעֲלִיו שֶׁאֵל לֹא יִלְמֹר
 מִיָּד הוּא יִרְאֵ שִׁיבִירָו לִי כּוֹס אֵלָּה יִלְמֹר
 אִמּוֹר מִיָּד לְקַלְקֵם לְגַמְרִי מַעֲלִיו אֵלֶּס
 כִּשְׁאוֹר שְׂבֹר אֵין דְּרַךְ לְהַפְלִירָו וְלִכֵּן
 אִמּוֹר דְּמִיר מַעֲבִירָו וְהַמַּעֲשֶׂה נִמֵּי בְּשִׁישְׁתָּה
 אֶחָת וְכוּ': לֵב מִנֵּת שֶׁאֲשַׁתָּה בִּי
 בַּה' הִי יִסְדֹּר בְּבִלְוִי אֵינִי לֵב לֵב
 בְּגַ' מִשּׁוֹם דְּהוּ מִתְּנֶה עַל מֶשֶׁכּוֹ
 בְּתוֹרָה [דְּמִי אִמֵּר] הִרְיִי מִיָּד הִי מִיָּד
 לֵב מִיָּלִי וְכִי מַעֲלִי בַּה' תִּחְיִי אֵין תִּחְיִי
 בְּלֹס וְהִפֵּי רִשָּׁא מוֹדֵה בְּרִישָׁא כִּהְיָאֹה
 לִישָׁנָה לְהַנֵּחַ כּוֹמוֹת: **אֶלֶּל אֵלֵּי**

יין שנה
ור צמח

קבוצה של שמונה עשרה חתני חתנים
לרגל היו מיר לעשמיחור לעלעל דלמי
לא נדר אלל מחד היו מיר ור"ש ממיר
ואליל לעשמיח דלמיר (לעל ד' ג:) עד
שחיר מכול: **יודע** אני שהחיר
אסור בין אבא אני סבור החיר
שהחשמים חתירין מפני שאני יבול
חיות אלל בין או ספני שאני קובר
החיתים: כלומי שאני תרין לעמלות
כסה ולעספל כזה כסכר מחמת דוחק
וכן לא היה דעמתי לקל אסור ין
או טומאת מחים (ה"ו מותר) וכן הוא
אמר שלא קבל עליו אסור ין או
טומאת מחים ה"ו מותר ור"ש אומר
ובגמ' בראשית לא יפסח את קדמי רשע:
מחשבותיו. הוא להקטין רשע:
[מחשבותיו קאי א] חתירי [בבב]:
דהרי חתנה ע"ה מה שכתוב בתורה.
דלשכמר הרני מיר חיל עילי
מירות כלל מילי כל אומר ע"ה מילי
החשלי על אמר שכתוב בחתנה ועל
החשלי וזה"ש * ומיפסל ליה דמירות אי
אפשר לקיים ע"ה מילי דלמיר דחשיר
(מחשבות עד.) דשענין חתני דחשיר
גד וזהו דלרובן חתני החשמה ע"ה
יחשבי שהיה שלח משה והמס מהני
תנאה לנעול החשמה ולא בעלמא וי"ל
קרינתו מחתני משכב כלילי כל החשמה
אז חתני (מחשבות ע"ה) הרני מיר גלגל
אל גילת צניט חתני ילא ואחרי ילא
והל"ל בחתני לא ילא וי"ל דמשמעות
מקדש ואז גילת בחתני לא ילא ושמש
ואז גילת בחתני ילא ובמקדש היו חולין
אי לא מנלה במקדש גילת מחתני לעליות
לכל לא מנלה חתני ואז ילא מנלה גילת
י"ל ע"ה בחור דמי: כלילי אמר הרני
דלא היו מיר לר"ש דבענין עד שידור
השם ע"ה שאני לא עליו שאר כמות
נעול (קדוש ד' ע:) ולא אמר מחור דלמי
לו אמר בפירותו מן משאר לא מהניא
קאמר ולכן חייב ככולן אלל גבי מיר

דרבינא. ודהא חמר על מנת תשינן
שחכמים ממירין לי ויתירו לוי היין או
ן ביון דנשתרי ליה חדא משום הכי
ן בסוף המיר' נחד וכמו דפליגי' ההם
תיר גדרו ופליגי' אי הותרו כולן או לא
יורות ד' על אחד הי' סוף מירות ורש'
לכולן ונסי דנשאל האחד לא הותר השני:
ולרבי

עין משפט
ור מצוד

ד א מ"א פ"א מלכות
נדרות הלכה יא סג
לאחר רמג:

ה	ב	מ"א	שס	הלכה	יב:
ו	ג	מ"א	שס	הלכה	יג:
ז	ד	מ"א	שס	הלכה	יד:
ח	ה	מ"א	שס	הלכה	טו:
ט	ו	מ"א	שס	הלכה	יז:

הגהות התוספות

1. ז"ל אחרי. 2. ז"ל על
- מנת נלמה. 3. ז"ל ונרדו.
4. ז"ל והסדיו לו. וע"י ב"ר.
5. תיבות משום הכי נמחק.
6. ז"ל הנדירות. 7. בסיא
- והי דפליגי. 8. דע שהגת
- האר"ת שהביא הר"י
- רנשטרג ז"ל בזה ג' לא
- שייחא אלא לדפוסים ישנים
- דגרסא נורוה וטועה אכל
- להנדיקם בכתבים שלפניו
- אין לה מקום כלל.

פי' הרא"ש

[illegible]

(ח) כתוב מן הכר הגיה ח"ל
משמש שולשין בא בדקדוק
וכך ה' חלמרו הרני ניר
ע"מ וכו' וז"ע דלמי מה
שכתב הרא"ש וז"ל בפיק
דנדרים והבית מרן וז"ל ביריד
סיון ר"ד דנש דנדרים
ושבועות טוג משפט התנאים
א"כ אחי נקט חלמרו משום

הרואה מתנה עמ"ש בתורה ומציקוק ליה דה"ל מעשה קודם לנפול, א"ש (אין מוכרח וי"ן) היעב כמ"ח בס"י מהל' אישות ה"ד:)